

AŞK YOLUNDA MASALLAR

*Ey hayat, sen ki açık bir kitap... Her an yazılmaktasın
ben yaşadıkça... Masal da sensin, şiir de! Yaşayan ben,
yazan sen!*

*Aşk ki bütün masalların başlangıcı, bütün masalların
sonu... Yeryüzünde bir masal anlatılsa da kendi
doğuşuma kendim şahit olsam diyerek her şeyin içinden
ve her şeyin dışından gülümseyen...*

Masalana sessizce girdi salona, geldi oturdu minde-
rine. Köyün yaşlıları, gençleri ve çocukları alışkındı bu
toplantılara. Biraz merak biraz keyifle "Acaba bu akşam
ne dinleyeceğiz?" diye geçiyordu çoğunun aklından. Tam
karşısına dizilip çepeçevre oturmuşlardı yere. Çocuklardan
bazıları annelerinin kucaklarında, bazıları babalarının diz-
lerine yaslanmış, kimisi de ninelerinin, dedelerinin koltuk
altlarına sokulmuştu.

O akşam aralarında bir de konuk vardı. Gelip geçmek-
te olan bir konuk... Oldukça şık giysiler içinde yaşam gibi

capcanlı ve çeşit çeşit renkleriyle dikkat çekiyordu. Sırtında kilim desenli bir yelek, ayağındaki rengârenk örgü çoraplar, uzun boyu ve kıvrılmış saçları ile sıra dışı bir hali vardı. Kendine ortalarda bir yer edinmişti.

Odanın kenarındaki sobayı birkaç odunla besledi birisi, çıtırtılar birden artıverdi, ardından tatlı bir sıcaklık yayıldı salona.

Gözleriyle herkese tek tek baktı Masalana, her zamanki gibi gülümsedi. Başlamadan önce bunu hep yapardı. Sessiz bir hoş geldin bakışıydı bu. Ortalarda çoktandır görünmeyenlere nerelerdeydin bakışıydı, özledim seni bakışıydı. Hastalanıp da iyileşmiş olan birine geçmiş olsun bakışıydı. Yeni doğum yapmış geline gözün aydın bakışıydı.

Odadaki yabancıyı ise ilk anda fark etmiş ama nedense onu sona bırakmayı seçmişti. Ondan duyacakları ve ona diyecekleri aceleye gelmezdi. Bunu içeri girdiği anda hissetmiş, onu ışıldayan gözlerinden tanımıştı. “İşte peşine takılıp gideceğim, senelerdir beklediğim dost. Bugüne kısmetmiş.” dedi. Konuğun kılık kıyafetindeki seçimin inceliğini düşünerek gülümsedi. Kara gözlerinin içine baktı. Şimşekler gibi buluştu bakışları onun gözlerinin sonsuz derinliğinde ve yansıyor çoğaldı ışıklar. Kısacık bir an, koca bir ömür ırmaklar gibi aktı aralarından. Sonsuz bir denize kavuşur gibi durulup yayıldı sonra. Derince bir nefes oldu.

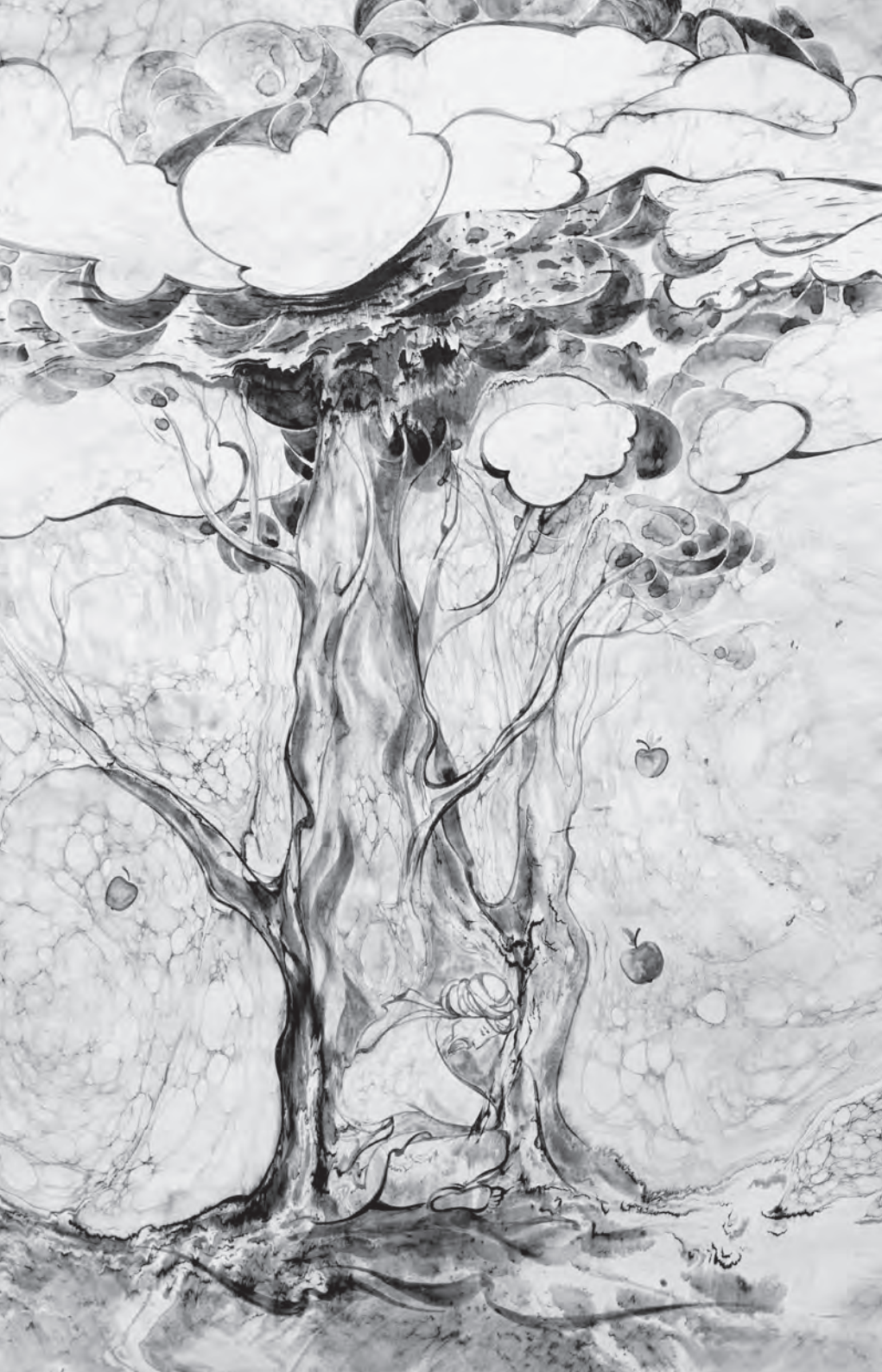
Ömründe ilk kez “Dilediğiniz bir masal var mı canlar?” diye sordu Masalana. Oysa başka zamanlarda içinden geleni anlatıverirdi. Kalabalık, bu soruya alışkın olmadığı için hafif bir mırıltıyla birbirine baktı. O sırada melek hafifçe elini kaldırıp “Ben bir dilekte bulunabilir miyim?” dedi buğulu bir sesle. Gözler merakla konuğa döndü. Buyur dercesine başını eğdi Masalana.

“Senelerdir diyar diyar gezdim. Geçtiğim köylerde, kasabalarda türlü türlü masallar dinledim. Her masalın sonu farklı gibi görünse de aslında hep aynı bitti.” dedi yabancı. Kalabalık şaşırmişti, bir mırıldanma başladı. “Olur mu öyle şey!” diyorlardı, “Her masal farklıdır ve farklı biter.” Devam etti konuk: “Senelerdir merak ederim, her masalın sonunda ‘Gökten üç elma düştü.’ derler. Nereden gelir bu elmalar, nereye gider? Neden düşerler gökten şu yeryüzüne her masalın ardından?” Kalabalık, onaylarcasına başını sallayarak merakla mırıldandı. Biz niye hiç bunu düşünmedik acaba diye çoğunun aklından geçti. Şimdi herkes üç elmanın masalını dinlemek istiyordu.

Masalana'nın yüzünde anlamı anlaşılmayan ama çok şey söyleyen bir gülümseme belirdi. O da bugüne kadar pek çok masal anlatmış, her birinin sonunda gökten üç elma düşürmüş ama hiç elmaların masalını düşünmemişti açıkçası. Demek ki her şeyin bir vakti olduğu gibi bu masalın da bilinesi bugüneymiş.

Gülümseyerek gözlerini yumdu. Sesini, sözünü teslim etti masala. Masal da kendini anlattı onun ağzından...

Ve “Bu masal, her masalın sonunda gökten düşen üç elmanın masalıdır. Ezelden ebediyete sürecek bir aşkın masalıdır.” diyerek başladı anlatmaya Masalana.

ÜÇ ELMANIN MASALI

Bir varmış bir yokmuş,
Evvel zaman içinde,
Kalbur saman içinde
Harman renkler içinde,
Derman dertler içinde
Kırmızılar allanmış, sarılar pullanmış,
Düşmüşler yola
Derdimize bir derman ola...
Dönmüşler, dolanmışlar
Bir görünüp bir kaybolmuşlar,
Gide gide bir çıkmaza varmışlar.
Haramiler kesmiş yolu.
Alını ver demişler,
Sarını ver demişler.
Vermişler neleri varsa.
Alınan alınmış,
Sarılan sarılmış.
Kala kala geriye bir iyilik bir güzellik kalmış...
O da yeşil mi yeşilmiş.
Yarısı gökte yarısı yerde,
Denizlerin dibinde, dağların üstünde, yıldızların peşinde...

Bugün yaşadığımız bu yerlerde bir zamanlar bir Deli yaşarmış. Deli dedikse adı Deli, kendi veli... Çoğunluğun ağladığına güler, güldüğüne ağlarmış. Belki de onların göremediğini görür, duymadığını duyarmış. Tertemiz bir kalbi varmış. Ne demek istediğini anlamayan halk ona Deli adını takmış ama o, bunu kafasına hiç takmamış. Toplarmış çocukları başına, birbirinden güzel hikâyeler anlatırmış onlara.

Bir yaz günü bizim Deli kendi kendine konuşup kırlarda gezinirken hava ansızın kararivermiş. Kaplamış her yanı simsiyah bulutlar. Derken kuvvetli bir rüzgâr esmeye başlamış. Bir gümbürtü, bir patırtı kopmuş gökte. Damlar takırdamış. Bacalar uğuldamış. Börtü böcek kaçışmış yuvalarına. Herkes evine zor atmış canını. Yağmur yağmış, yağmış, yağmış...

Deli ise şırıldayan göğün altında olduğu yerde duruyormuş. Onun öylece durduğunu gören gök, şaşırılmış kalmış. Gürleyip yağmayı bırakıp durmuş ve Deli'ye şöyle bir bakmış... Bir sessizlik girmiş gökle Deli'nin arasına.

Etrafta kimsecikleri göremeyen Deli, kaldırmış başını göğe ve başlamış ona bir türkü söylemeye:

Söyleye dursun Deli türküsünü...

Gök ondan daha deli...

Atıvermiş önüne üç elma.

Zamansız, amansız...

Hadi bakalım! demiş.

Verdim sana üç elma!

Bakalım neler yapacaksın onlarla!

Gökten önüne düşen üç elmayı görünce şaşırılmış kalmış Deli. Bir tuhaf olmuş yüzü. Elmaların biri sarı, biri

yeşil, biri de kırmızıymış. O elmalara bakmış, elmalar ona...

Sarı olanı Deli'nin şaşkın yüzünü görünce hepten sararıvermiş. Atmış kendini ileriye. Başlamış bayır aşağı yuvarlana yuvarlana inmeye. O sırada güneş açivermiş. Güneşin ışıkları tepeden aşağı yuvarlanan sarı elmaya değdikçe altın gibi pırıl pırıl parlıyormuş sarı elma.

Aşağıda da çocuklar oynuyormuş. İçlerinden biri tepeden aşağı yuvarlanan sarı elmayı görünce gözleri parlamış. "Altın top! Altın top!" diyerek koştuğu gibi yakalamış onu. Başlamış havalara atıp tutmaya, öteki çocuklarla birlikte sarı elmayı elden ele hoplatıp zıplatmaya.

Kırmızı elma havada bir parlayıp bir kaybolan sarı elmanın keyfini görünce derin bir iç çekmiş. Yeşil elma da olanları görmüş ama sarı elmanın başına gelenler onun pek de umurunda değilmiş. O hâlâ bulutların üstündeki evini ve oradaki güzellikleri hatırlıyor gibiymiş.

Masum masum gözlerini açıp Deli'ye bakmış. Deli almış yeşil elmayı eline. Önce bir güzel öpmüş, sonra da koymuş gömleğinin cebine. Bunu gören kırmızı elma ise gözlerini büyüterek seslenmiş Deli'ye:

- Peki, ben ne olacağım? Ben ne olacağım?

Deli de almış onu eline, bakmış kıpkırmızı güzel rengine, sonra da koymuş şapkasının üstüne. Bu durumdan pek memnun olmuş kırmızı elma. "Burada beni herkes görür." diyerek kibirle yerleşmiş yerine.

Aradan uzun uzun zamanlar geçmiş. Gün olmuş, devran dönmüş, sarı elma elden ele dolaşmış, kıymetlen-dikçe kıymetlenmiş. Herkes onun ışıltılarını anlatıyor-muş, bir sarı elması olsun istiyormuş. "Sarı elmaya sahip olunca mutlu olacağız." diyorlarmış. Hastalananlar

onunla iyileşeceğini, mutsuzlar onunla mutlu olacağını sanıyormuş. Kimin bir derdi olsa “Sorunu sarı elma çözer.” diyormuş.

Sarı elma da şımarıkça şımarmış. En kıymetli benim, en güçlü benim, ben her şeyi yapabilirim diye düşüne düşüne kendini çok kıymetli sanmaya başlamış. Unutmuş büyüdüğü ağacı, uyuduğu bulutu, yeryüzüne düşmeden önce dinlediği masalı ve elma kardeşlerini...

Sonunda sarı elma bulmuş kendini kralın hazine odasında. Koymuşlar onu kilitli bir kafesin içine. Hiç aklına gelmemiş kıymetinin onu tutsak edeceği...

Bırakalım şimdilik sarı elmayı köşesinde, çevirelim yüzümüzü kırmızı elmaya.

Yerleşmiş Deli'nin şapkasına, herkes onu övdükçe neşelenmiş kırmızı elma... Talepkâr mı talepkâr, kibirli mi kibirliymiş. Zavallı Deli'nin başında ona etmediğini koymazmış. “Yıka beni, parlat beni, sağa çevir beni, sola çevir beni, oraya götür beni, buraya getir beni...” İstekleri hiç bitmezmiş.

Kırmızı elmanın güzelliğinden başka bir derdi yokmuş. Ama gece olup da şapka ve kırmızı elma yastığın kenarına konulunca kırmızı elmadan bir garip ses gelirmiş. Çıtır da çıtır... Çıtır da çıtır... İnceden inceye, derinden derine bir ses... Deli içten içe hissedermiş: “Elmanın sesi değil bu ses.” Bazı geceler çıtırtılar artıp gizemli bir melodiye dönüşür ve bu melodi, fısıldanan tatlı bir ninni gibi gelirmiş Deli'ye. Gün ağarıp elma baş üstündeki yerini alınca da o sesler kesilirmiş.

Zaman nasıl da geçmiş... Güneş vurmuş sararmış, yel vurmuş kararmış, hem kırışmış hem buruşmuş kırmızı elma. Güzelliğinden eser kalmamış.

Kırmızı elma, ah kırmızı elma!
 Hani kurulmuştun Deli'nin şapkasına.
 Hani gece gündüz, yaz kış baş üstünde gezmiştin.
 Herkes ilk seni görürdü hani. Aman da ne parlaktı kırmızın.
 Aman da nasıl güzeldi kokun. Nasıl da pürüzsüz ve iştah açıcıydın sen.
 Neredesin şimdi kırmızı elma?

Zamanla ona bakan gözlerin ifadesi değişmiş. Kahrolmuş kırmızı elma. Üzüldükçe erimiş, kurumuş, sesi soluğu da çıkmaz olmuş... Fakat içindeki çıtırtılar çoğaldıkça çoğalmış. Gizemli mırıltılar şarkıya dönüşmüş geceleri... Deli de can kulağıyla dinlemiş oradan gelen sesleri...

Bir sabah inanılmaz bir şey olmuş. Tam Deli, kırmızı elmayı şapkasına yerleştirmek üzere elini uzatmış ki parmağına bir küçük kurtçuk tırmanmaya başlamış. Gözlerine inanmamış Deli:

- O geceler boyu şarkılar söyleyen sendin demek...

“Uzun ve zor bir yolculuktan benim için!” demiş kurtçuk. Sevgi gibi sıcakmış... Selamlaşıp tanışmışlar. “Yerini kendin seç.” demiş Deli, sevimli kurtçuğa. Kurtçuk tırmanmaya başlamış Deli'nin kolundan yukarıya...

Eskiden kırmızı olan buruşuk elma ise yerleşmiş yine şapka üstündeki hendeğine bu defa sessizce. Öfke duyacak gücü bile yokmuş kimseye.

Gelelim yeşil elmaya... Hani onun buğulu masumiyetinden öpmüştü Deli. Hani onu gömleğinin cebine koymuştu özenle...

Yeşil elma o cepte, Deli'nin kalbine yakın bir yerde. Ne sıcak ne soğuk... Ne güneş ne gölge...

Tam bir dost yüreğinde hissetmiş kendini. Güzel güzel kokmuş, geldiği diyarların huzurunu yaymış etrafına ve Deli'nin duygularına ortak olmuş. Durduğu yer kalbe yakın olduğundan onun her hissini anlamış, dinlemiş.

Sonunda bir gün kurtçuk da çıkagelmiş. Yer ararken kendine dönmüş dolaşmış, yeşil elmanın yanını seçmiş. Orada ne bir kaygı ne bir sıkıntı... Sadece huzur varmış. Yeşil elma da kurtçuğu sevmiş. Düştüğü gökyüzünün büyümlü masallarını anlatmış ona günler geceler boyu. Bulutların üstünü, yıldızları, rüzgârları anlatmış. Kurtçuk da ona zorlu yolculuğunu hikâyelemiş. Nasıl da sıkıntılar çekmiş kırmızı elmanın içindeki karanlıktan gün yüzüne çıkana kadar... Işığı ilk gördüğü anın sevincini paylaşmış. İki kişi sevgiyle söylemişler.

Deli de dinlemiş onların muhabbetlerini keyifle, tanıklık etmiş aralarında büyüyen aşka... Şiirler yazmış, şarkılar söylemiş kurtçukla yeşil elmaya. Bir deliye yakışan ne varsa yapmış onlar için. Ne de olsa aşk biraz delilik de istemiş değil mi?

Yeşil elmayla kurtçuk öyle sevmişler ki birbirlerini, sevgiye açmışlar gözlerini, başka her şeye kapatmışlar. Yeşil elmayla kurtçuğun aşkı Deli'nin kalbine yakın cebinde yşeredursun, biz hazine dairesinde unuttuğumuz sarı elmaya bakalım neler olmuş...

Sarı elma, ihtişamlı bir sarayda kilitli kaldığı hazine odasında can sıkıntısından sararıp soladursun. Namı, ünü hiç yerinde durmamış, almış başını, dağlar denizler aşır başka krallıklara kadar varmış. Şu koca dünyada adını duymadık kalmamış. Herkes onu istiyormuş.

Sarı elmanın ise dışarıda olup bitenlerden haberi bile yokmuş. O artık düştüğü gökyüzünü ve kardeşlerini hatırla-